

SPOMINI

Ani Jazbinšek

DOGODEK IZ OTROŠTVA

Ko sem bila še majhna, so moji starši kupili malo hišico na hribu nad vasjo. Ker je bila moja sestra precej starejša, je kmalu odšla od doma, zato sem otroštvo preživljala s starši in sosedi, ki pa so bili vsi starejši. Drugih otrok ni bilo v bližini.

Moj stric je imel številno družino. Bilo je sedem otrok. Nekega dne mi je mama povedala, da je tudi on kupil hišo v naši bližini, na sosednjem griču, in da se bodo preselili. To je bil najsrečnejši dogodek v mojem otrostvu, saj sem dobila družbo, pa še sorodniki smo bili. Tako sem spoznala otroški svet igre in veselja, ki ga prej med starejšimi ni bilo. Kako nepopisno lepo je bilo, ko smo se lovili, skrivali, stikali po gozdu, rabutali češnje in včasih naredili tudi škodo. Ko je bila trava tako visoka, da smo se vanjo lahko skrili, smo se valjali po hribu navzdol in lahko si samo mislite, kako prijazen je bil tedaj z nami stric.

Naučila sem se mnogo igrice in vragolji, ki jih prej nisem poznala, in ko sem se včasih vrnila z obiska pri stricu domov, so mi lica kar žarela od sreče. Toda moji starši niso bili tako navdušeni kot jaz. Že od malega so me uvajali v delo, ki pa mi ni prav nič dišalo. Iz tistega ubogljivega dekliča se je rodila otroška trma. Kaj vse sem storila, da sem lahko pobegnila v otroško družbo. Ker sta starša temu nasprotovala, sem se izmuznila naskrivaj, takrat, ko ju ni bilo doma ali pa, ko sem pasla koze. Koze sem privezala k drevesu in jih pustila v gozdu. Ko sem se vrnila so bile zapletene v vrvice.

Vse bi bilo lepo in prav, če me ne bi nekega dne oče odkril pri tem početju. Takrat me je pošteno sprašil. Tudi mama ni zaostajala s svojo pridigo. Bila sem strašno užaljena. Mislila sem, da imam najslabše starše na svetu. Sklenila sem, da jih bom kar zapustila.

Moja teta je živela na gorski kmetiji, daleč stran od mojega doma. Tja sem hodila s svojimi starši ob praznikih, ob košnji, ob žetvi, skratka, ob vsaki priložnosti, ko se je zbirala številna družina moje mame z bratranci in sestričnimi. Tudi teta je imela pet hčera in v času moje zgodbe so živlele na kmetiji tri, približno toliko stare kot jaz. Ko sem se odločila, da zapustim starše, odločitev, kam naj grem, ni bila težka. Kar k teti sem jo mahnila, dve uri peš, v tanki oblekici, stara sedem let. Sestrične so me z vriščem pozdravile, tudi teta je

bila prijazna. Z zvijačo je zvelkla iz mene, kako se imamo kaj doma. Takoj sem razložila namen mojega obiska. Po skritih zvezah je obvestila moje starše in tako sem ostala na kmetiji ves teden.

Takrat sem spoznala tudi drugo plat kmetije, ki je bila prej v moji glavi tako pravljica. Ker je bila teta sama s hčerami, mož je padel med vojno, je bilo življenje tam težko. Vsako jutro je bilo treba gnati dvanajst do petnajst glav živine h koritu, da so se napojile. Obenem smo vzele dve močni palici in nanju obesile velik lonec, v katerega smo pri studencu natočile vodo. Ko se je živina odžejala, je šla sama po strmem klancu navzgor, me pa smo nosile vodo. Zvečer je bila pot podobna. Čez dan je bilo treba nakrmiti in napasti živino, okopavati njivo, nasekati drva, ... za igro je ostalo prav malo časa.

Ves ta vrtinec kmečkih opravil je zajel tudi mene. Ko smo si zvečer pripravile ležišče kar na krmi, sem tako trdno zaspala, da nisem nič čutila, da krma tudi pika. Tudi vonja po krmi se nisem zavedala. Nekaj časa je bilo zabavno, potem pa sem bila vsak dan bolj utrujena in začela sem razmišljati, kako naj se vrnem domov. Še vedno sem mislila, da starši ne vedo, kje sem, zato sem teto prosila, naj gre z menoj. Teta se je nasmehnila in me vzpodbujala, naj le zdržim do konca tedna.

V nedeljo popoldne sem na dvorišču zagledala svoja starša. Nič nista bila jezna, celo smejala sta se in moj strah, kako me bosta sprejela, se je v hipu razblinil. Mama mi je prinesla obleko in sveže perilo, da sem se preoblekla. Do večera je bilo še veselo, kot vedno, kadar so prišli sorodniki skupaj. Ko smo se vračali domov ni nihče omenil mojega pobega.

Še nekaj dni sem s strahom čakala, kaj bo, a se ni nič zgodilo. Zavedala sem se svoje napake in spoznala, kako lepo je biti doma. Moji starši so bili prepričani, da ne bom več pobegnila od doma, saj je bil en teden življenja na veliki kmetiji zame koristna preizkušnja. ●

